

Con Tim Chân Chính

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Sau hơn 12 năm sống xa quê hương ở tiểu bang North Dakota mạn bắc Hoa kỳ, tôi hết hy vọng dò la thêm được tin tức của lũ bạn thời niên thiếu thì đột nhiên nhận được thư của thằng bạn thân từ thời ở Huế là Trang qua tòa soạn báo *Xxxx Việt* ở Toronto, Gia Nã Đại. Nó tìm ra tôi nhờ mục “Đố Vui Để Chọc” của *Xxxx Việt*. Trong mục này, tôi viết về những bài toán đố cổ điển và lịch sử vấn đề toán học liên hệ và để bài viết bớt khô khan và lôi cuốn người đọc, mở đầu bằng một truyện ngắn gồm những mẩu chuyện vui và kết thúc bằng một, hai câu “đố vui để cười” như

Anh thợ hớt tóc Vitelli gốc Ý trên đường Dufferin ở Toronto thường nói, “Tôi thà hớt tóc cho hai người Mỹ còn hơn hớt cho một người Gia Nã Đại.” Tại sao?

Giải đáp: Hớt tóc cho hai khách hàng thu được hai lần tiền hớt cho một khách hàng. Khách người nước nào không thành vấn đề.

Xxxx Việt là tờ báo chống Cộng và không có mục đích thương mại. Mỗi kỳ phát hành, tòa soạn gửi báo miễn phí đến các trại tỵ nạn Cộng sản ở Nam Dương, Mã Lai Á, Phi Luật Tân, và Thái Lan. Mỗi trại vài chục cuốn để *thuyền nhân* theo dõi thời sự thế giới và giữ vững tinh thần trong lúc chờ đợi đi định cư ở nước thứ ba. Mùa thu năm ngoái, Trang vượt biên đến trại Palawan ở Phi Luật Tân và tình cờ đọc bài viết của tôi rồi viết thư về tòa soạn,

Tôi tin tác giả Ba Hoa phụ trách mục “Đố Vui Để Chọc” của quý báo là bạn tôi. Tên người có thể trùng nhau, nhưng những mẩu chuyện vui và câu “đố vui để cười” thì chỉ có bạn tôi mới biết; tôi đã nghe Ba Hoa kể lại và đố bạn bè. Kính nhờ quý báo chuyển thư này đến bạn tôi để chúng tôi có thể liên lạc với nhau.

Ngày ở Huế, tôi và Trang ở xóm Mang Cá. Nó học trung học đệ nhất cấp ở trường Nguyễn Tri Phương, tôi học trường Hàm Nghi, nhưng lên đệ nhị cấp hai thằng học cùng lớp đệ tam (lớp 10) trường Quốc Học. Mặt trắng môi hồng và đẹp trai hùng dũng, nhưng khi nói chuyện nó có cái tật hay dùng chữ tục rất . . . đáng nể. Những buổi tối mùa hè, tôi và nó và Miên, một thằng bạn Mang Cá khác học cùng lớp ngồi cùng bàn với tôi ở Hàm Nghi, đi xe đạp hàng ba trên đường Huỳnh Thúc Kháng dọc theo bờ sông Đào và “chưởi” nhau. “Chưởi” là vạch ra, phóng đại, và có khi bịa đặt khuyết điểm của bạn hay người thân của bạn để “hạ,” tức là chọc ghẹo chế giễu, bạn. Đùa bỡn với nhau rồi cười vang là quên hết.

Vào Sài Gòn, Trang học kỹ sư ở trường Cao đẳng Nông Lâm Súc, Miên học lớp Lý Hóa Nhiên (hay SPCN) ở Đại học Khoa học, và hai đứa ở trong Đại học xá Minh Mạng. Trang nhà nghèo phải tự lực cánh sinh, đi dạy kèm liên miên, và chỉ có mặt tại đại học xá vào một buổi tối cuối tuần. Hôm ấy ba thằng kéo nhau ra Ngã Sáu Chợ Lớn ăn phở uống cà-phê và tiếp tục “chưởi” nhau. Trang thường bị tấn công nhiều nhất vì học trò nó toàn là con gái, một mục tiêu dễ ăn.

Một cô học trò của Trang là Bích Diệp 17 tuổi học đệ nhị (lớp 11) Gia Long, con một gia đình giàu có ở trên đường Phan Thanh Giản. Trước khi nhận nó dạy kèm, cha mẹ nàng đã phỏng vấn

tường tận, tra hỏi gốc gác, gia thế, thành tích học vấn, v.v. của nó như thể kén rể tương lai. Nghe nó khoe họ tốt bụng và trả thù lao hậu hỉ, Miên không thể để Bích Diệp yên,

“Con *nó* đáng lẽ phải kêu là Bách Diệp – một trăm cái lá, thay cho cái tên cha sinh mẹ đẻ Bích Diệp – con bướm màu xanh biếc.”

“*Bộ hẳn tra* (già) lắm hả?” tôi cười to; “trăm lá” nói lái theo kiểu miền Trung là “tra lắm.”

“*Hắn* tới đại học xá tìm thằng Trang để *tù ti tút tit* mà *tau* tưởng là con *mụ mô* đi truy nã thằng Sở Khanh hại đời hoa con gái *mụ* rồi *quất ngựa truy phong*,” Miên cười ha hả.

Lạ thay, Trang không phản công như mọi lần mà tẽn tò thú thực nó và Bích Diệp phải lòng nhau và mối tình ấy được cha mẹ nàng chấp nhận, nhưng hai đứa vẫn giữ liên hệ “thầy trò” cho đến ngày nó ra trường. Miên trề môi,

“*Mi* là thằng tổ sư nham nhờ chuyên môn mó máy chân tay mò ấu. *Sức mẩy* để yên cho con *nó*! *Chừ* đến ngày cưới, không chừng lòi ra đôi ba thằng Trang con.”

“Nói như con *c... tau*! Đi dạy học, ai mà *mần* chuyện tầm bậy tầm bạ *nó*; ngu *chi* mà đập bể nồi cơm của mình?” Trang tức tối cãi.

“Thiệt không?” tôi và Miên cùng lên tiếng.

“Sao không thiệt? *Con tim chân chính đ... bao giờ biết đến nói dối!*” nhại câu hát trong bài “Đêm Nguyện Cầu” của Lê Minh Bằng, Trang nói không cười.

Tối thứ Bảy trước Tết Tân Hợi (1971), tiệc cưới của Trang và Bích Diệp tổ chức linh đình ở nhà hàng Đồng Khánh trong Chợ Lớn, tôi và Miên đóng bộ xúng xính làm phù rể. Chú rể là kỹ sư lâm khoa phục vụ tại bộ Canh Nông, và cô dâu là sinh viên năm thứ ba ban Việt-Hán tại Đại học Văn khoa. Rồi Trang theo học chương trình cao học kinh doanh của trường Chánh trị Kinh doanh Đà Lạt đặt trên lầu thượng xá Tax nằm ở góc đại lộ Nguyễn Huệ và Lê Lợi. Hai năm sau, nó tốt nghiệp rồi đổi lên Đà Lạt làm trưởng ty Kiểm lâm Đà Lạt và được viện Đại học Đà Lạt mời làm giáo sư thỉnh giảng. Bích Diệp sinh năm một, tất cả ba đứa con: hai cô gái đầu và cậu con trai út. Bạn tôi công thành danh toại, đạt tới mọi ước mơ của thời đi học, và sống hạnh phúc với gia đình. Cho đến chiều tối ngày mùng 1 tháng Tư năm 1975, Đà Lạt di tản vì Cộng quân tiến đến gần thành phố.

Về Sài Gòn, gia đình Trang tạm trú ở nhà cha mẹ Bích Diệp, và Trang trình diện làm việc tại bộ Canh nông. Ông chú nàng là nhân viên một cơ quan dân sự Hoa kỳ, ông sẵn lòng dàn xếp cho bà con thân thích di tản ra khỏi nước bằng máy bay. Cha mẹ nàng không muốn ra đi và bỏ lại sau lưng nhà cửa tài sản tích lũy cả đời người. Nàng hết lời năn nỉ Trang đem vợ con rời khỏi Sài Gòn, nhưng nó khăng khăng không chịu vì cha mẹ kẹt lại ngoài Huế và công chức đào nhiệm lúc này là “phản quốc.” Cô em kể Bích Diệp là Bích Đào bèn chọn ở lại để phụ chị và anh rể lo cho cháu. Bích Đào kém chị hai tuổi, còn độc thân, tốt nghiệp cử nhân luật, và đang làm luật sư tập sự.

Những đêm trần trọc trong trại tù “cải tạo” A-30 Xuân Phước gần Tuy Hòa thuộc tỉnh Phú Yên, Trang ân hận ray rứt về quyết định ngu xuẩn đó. Khi được phép viết thư về cho gia đình, nó nói bóng nói gió bảo Bích Diệp đưa con đi vượt biên. Nàng vờ như không hiểu và khi được phép thăm nuôi, thay phiên với Bích Đào lặn lội ra Phú Yên thăm nó. Những buổi thăm nuôi bị đôi

mắt cú vọ của lính gác canh chừng triệt để nên nó không thể nói rõ hơn. Cuối cùng, cuối buổi thăm nuôi vào cuối năm tù thứ tư, nó đưa cho Bích Diệp tờ giấy viết sẵn và cương quyết,

“Tôi xin ly dị cô. Từ nay cô có quyền đi lấy chồng khác!”

“Lâu nay em đã hiểu ý anh,” nàng nghẹn ngào trong nước mắt, “Dù đời mình ra sao đi nữa, em cũng sẽ mãi mãi yêu anh.”

Bích Diệp nhờ người bạn học cũ ở Văn khoa là Vĩnh mua chỗ trên thuyền vượt biên cho mẹ con nàng và Bích Đào; Vĩnh và vợ là Thanh cũng ra đi. Chiếc thuyền nhỏ chở gần 70 người khởi hành từ Rạch giá yên ổn, nhưng ra đến vịnh Thái Lan thì tai ương xảy đến dồn dập. Thuyền bị hải tặc Thái Lan chặn lại cướp và bắt phụ nữ sang thuyền chúng hãm hiếp ba, bốn ngày liền. Gặp hải tặc cả thảy ba lần. Lần thứ ba, thuyền không còn gì cho chúng cướp, và đàn bà vừa đói vừa bệnh không còn sức để chịu hãm hiếp nên bọn quý quẩn xà-rông giận điên cuồng gỡ cái máy thuyền mang đi cho đã nư. Mặc cho con thuyền trôi lênh đênh trên biển cả, và đám người đói khát bệnh hoạn nằm rũ liệt chờ lưỡi hái tử thần. Thanh và nhiều người khác không cầm cự nổi mà qua đời.

Số người trên thuyền còn không tới một nửa khi được cứu vớt và đưa tới trại tỵ nạn Pulau Bidong ở Mã Lai Á. Mẹ con Bích Diệp và Bích Đào may mắn sống sót, phần lớn nhờ Vĩnh che chở và giúp đỡ tận tình. Đối diện với tương lai mờ mịt, Vĩnh đề nghị chàng và Bích Diệp kết hợp thành một gia đình để xin đi định cư và nương tựa vào nhau trong quãng đời còn lại. Lời cầu hôn đường đột ấy là giải pháp thực tiễn nhất để sống còn trong hoàn cảnh bấp bênh của họ. Bích Đào tán thành và khuyến khích chị,

“Chị ly dị chồng và anh Vĩnh góa vợ, hai người ráp lại với nhau không những hợp pháp mà còn hợp lý. Chị phải nghĩ tới tương lai của ba đứa con, tụi nó cần một người cha; *con không cha như nhà không nóc*. Không phải đó là điều anh Trang đã ủy thác cho chị hay sao?”

Chín tháng sau, gia đình sáu người của Vĩnh được nhập cư Hoa kỳ và định cư ở Bridgeport, thành phố đông dân nhất của tiểu bang Connecticut ở đông bắc Hoa kỳ. Sau một năm đi làm hãng xưởng, vợ chồng Vĩnh xoay sở mở nhà hàng Việt nam lấy tên “Emerald Butterfly” (Bích điệp) phần lớn thực khách là người Mỹ, và dần dần khuếch trương thành một nhà hàng sang trọng có tiếng của thành phố. Ba đứa bé (lên chín, tám, và bảy) đã quen gọi Vĩnh là “Daddy.” Bích Đào kiếm được một chân phụ tá pháp lý trong hãng luật, học lớp đêm tại chi nhánh Bridgeport của trường Luật Đại học Connecticut (trường sở chính đặt ở thủ phủ Hartford của tiểu bang), và bốn năm sau thi lấy bằng hành nghề luật sư. Ba đứa cháu được Bích Đào chăm sóc từ ngày còn trứng nước gọi dì là “Mommy Đào.”

* * *

Sau tám năm tù đày đặng, Trang được thả về. Nó tìm cha mẹ vợ và được cho biết tin tức của Bích Diệp và các con. Nó mừng rỡ viết thư cảm ơn Vĩnh đã thay nó nuôi dạy ba đứa bé, cảm ơn Bích Diệp đã vì tương lai con mà đặt mối tình đầu thắm thiết qua một bên, cảm ơn Bích Đào đã hết lòng giúp hai người kia hoàn thành ý nguyện của nó,

Nếu phải nhắm mắt lìa đời lúc này, tôi thực sự mãn nguyện.

Ba năm sau, Trang vượt biên tới trại Palawan ở Phi Luật Tân. Đó là lúc nó liên lạc với tôi qua tòa soạn *Xxxx Việt*. Vợ chồng Vĩnh bảo trợ nó sang định cư ở Bridgeport. Nó ghi danh học tiến sĩ quản trị xí nghiệp tại Đại học Bridgeport, một đại học tư, và được thuê làm trợ giáo (giúp giáo sư soạn bài và chấm bài và thỉnh thoảng dạy thay khi giáo sư bận việc) và được trả *stipend* (thù lao trợ giáo) khá hậu hỉ. Cuộc sống của nó chỉ xoay quanh hai việc: học và gần gũi con. Ba đứa trẻ có thêm một người cha và cuối tuần thì luân phiên: một tuần tại nhà của mẹ và “Daddy,” và một tuần tại nhà “Daddy Trang.” “Mommy Đào” khi nào cũng có mặt khi bọn trẻ hay Trang cần tới.

Mùa hè năm 1991, cả gia đình và một số bạn bè dự lễ tốt nghiệp của Trang, hãnh diện chụp hình chung với chàng tân khoa mặc áo mũ tốt nghiệp, và sau đó về nhà hàng Emerald Butterfly ăn mừng. Cuối bữa tiệc, cô con đầu là Bích Minh (tên Mỹ Mindy) 19 tuổi vừa học xong năm đầu đại học đứng lên xin phép nói vài lời. Ra hiệu cho hai em cùng đứng lên, Mindy nhìn Trang và Bích Đào và trịnh trọng đọc đoạn văn tiếng Anh viết sẵn,

Con và hai em xin nói lên lòng biết ơn vô bờ đối với Daddy Trang và Mommy Đào. Trong những năm qua, ba má đã hy sinh quên thân mình để chúng con có được ngày hôm nay. Ba má xứng đáng là vợ chồng, sống bên nhau và hưởng hạnh phúc trọn đời còn lại.

Đêm tân hôn, cô dâu Bích Đào 40 tuổi thủ thỉ với chồng,

“Em thương anh từ hồi 15 tuổi, ngày mới gặp anh, chứ đâu phải đến bây giờ mới thương.”

“Anh cũng biết *rứa*. Cám ơn em *lắm lắm*.”

“Biết mà bốn năm qua chỉ lo học và học, không thềm ngó ngang tới em,” nàng nũng nịu.

“Làm thân thẳng tù ‘cải tạo’ *trên rặng dưới d...*, anh không lo học thì có *chi* cho xứng đáng với cô luật sư tài giỏi đẹp đẽ *ni*?” Trang cười láu lỉnh đặt tay vợ lên ngực mình, “Bộ em tưởng Mindy tự dựng nghĩ ra cách bắt hai đứa mình *đắp chung mền* mà không có *con tim chân chính ni* nhúng tay vô hay *răng*?”

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 16 tháng Mười Một, 2022